

A Szent Imre Kollégium egyetemista és középiskolás diákjai idén is élményekben, tudásban, egymás szeretetében gazdagodhattak a „Zarándoknap” - **honismereti és közösségépítő kirándulásokon.**

BARCASÁG SZÍNEI – 2019 OKTÓBERÉBEN

Lőrincz Hajnal – IV. éves egyetemista

Megőszült történelem

2019. október 5. –én sor került a 2019-2020-as tanév legelső Zarándoknapjára, amely Brassó vidékének és környékének megismerésére adott lehetőséget kollégiumunk megújult közösségének. Ez volt az idei tanévben az első lehetőségünk arra, hogy közösen részesülhessünk az Isten ajándékaiban, és hogy együtt gyönyörködhessünk mind abban, ami körülvesz bennünket.

Kora reggel 6 órakor indultunk, és 2-3 órát utaztunk egészen Prázsmárig, ahol egy száz erődtemplomot néztünk meg. A templomot a 13. században kezdték el építeni, 1230 körül, a gótikus stílusú építményt, amely manapság evangélikus templomként szolgál. 800 év viszontagságait suttogták a falak, amikor beléptünk, a tiszteletet parancsoló boltívek alatt kis közösségünk áhítattal szívta magába a történelem és Isten megtartó erejének bizonyítékát. Dicsérő énekünk a magasba szállt, a templom akusztikája abban a hihetetlen élményben részesített, hogy egymás hangjába belekapaszkodva hallhattuk saját közösségünk erejét. Elszakadva a kicsiny templom misztikus kötelékéből, Brassóba látogattunk, ahol Erdély legmonumentálisabb, legnagyobb templomának szívében megtapasztaltuk, milyen kicsinyek vagyunk és mégis mennyire fontosak. A templom viszontagságos múltja segít ráébredni arra, hogy milyen fontos, hogy bármely időben szilajon kitartsunk ott ahová teremtve lettünk.

Utunk következő állomása előtt a természet templomában, az őszi bogáti erdőn költöttük el szerény elemőzsiánkat és hálát adtunk az összes színért, amelyet a nagy Festő palettáján megkevert, hogy aztán tájfestményeivel minket gyönyörködtessen. Valamivel később megérkeztünk Alsórákosra, ahol a Sükös-Bethlen kastély körbejárása mellett, geológiai csodák elképesztő alakzatai tárultak elénk. A többméteres bazalt oszlopok egy jó néhány évezrede kitört vulkán lávafolyamának maradványai, tökéletes kőbe zárt rekonstrukciók. Néhány lépésre, egy nem mindennapi élményben volt részünk. A környéken méltán neves Smaragd tóhoz látogattunk, amely zöld színkompozíciója a nap arany glóriájában tündökölt bazalt sziklafallal keretbe zárva. Elragadtatásunknak egyenként próbáltunk hangot adni. Erre, mint egy Isteni biztatásként apró halak serege kezdett el a víz felszínén ugrálva közeledni hozzánk, mint ha ők is az Úr dicséretére törekedtek volna. Az élmény hatalmas volt,

gyermeki ujjongással adtunk hangot boldogságunknak, melyre válaszul bazalt szilánkok tucatja zúdult le a csendes tóba, összetörve smaragd tükrét, millió szilánkcseppet dobva a nap verőfényébe.

Isteni párbeszéd volt ez, tudjuk és hisszük. Csendes hálaadással próbáltuk szívünkbe fogadni a látottakat.

Az őszi alkonyat hozta szellő már a kőhalmi vár megroskadt, idő marta falain belül ért minket. Védelmet és biztonságot nyújtott nem csak nekünk, hanem már őseinknek is egészen a 14. századtól. Napunkat egyik kis társunk szülei- helyi kísérőink- hozta kaláccsal és üdítővel zártuk a kőhalmi vár alatt. Élményekkel és hálattelt szívvel tértünk haza, felidézve magunkban egész napi mottónkat: „Szűk a kapu és keskeny az út, amely az életre vezet, kevesen vannak, akik megtalálják.” (Mt, 7,13)

KÖZÉP-ERDÉLY KINCSEINEK NYOMÁBAN – 2019 ÁPRILISÁBAN

Részletek „Zarándoknap”- honismereti és közösségépítő kirándulás

élménybeszámolóiból

Bodor Erika – XII. oszt. diák:

(...) Mindegyik helyszínen gyönyörű dolgokat láttunk. És hallottunk. Jobban megismerhettük múltunkat, és olyan információk jutottak el hozzám, ami számomra új és

meghatározó volt. Például az aranybányában sétálva, nagy tisztelet ébredt bennem azok az emberek, nők és gyerekek iránt, akik a múltban nap mint nap keményen dolgoztak itt a földön mélyén a megélhetésükért. Jó volt látni, hogy még ma is őrzik az eszközöket, amivel régen dolgoztak.

Ompolygyepű fele tartva, az autóbuszban felolvasott történet, mely többszáz ártatlan magyar ember lemészárlásáról szólt, megrázó élmény volt. Aztán a nekik emelt emlékműnél megállva a kirándulás egyik legszebb mozzanatát élhettem át, amikor mindnyájan együtt, hangosan imádkoztunk azokért az emberekért, akik ártatlanul szenvedtek.

(...) Döbbenetes volt a gyulafehérvári levéltárban látni, hogy milyen sok kincs birtokában vagyunk, melyek felbecsülhetetlen értéket jelentenek.

Megtisztelő volt, hogy bemehettem Márton Áron püspök szobájába és láthattam, hol élt, hol aludt, hol dolgozott. Nagyon jó volt néhány történetet hallani az ő életéből. Ezekből a történetekből tanulhattunk, példát vehettünk.

Hálátelt szívvel, büszkén és boldogan tértem haza erről a kirándulásról.

Sütő Karola - IX. osztályos diák:

(...) Hálát érzek, hálát azért, hogy növekedhettem, és hogy a Szentlélek jelenlétét is közel érezhettem magamhoz.

(..) Az első megálló Verespatak volt. Ott elcsodálkoztam, hogy mire volt képes a múlt embere. A múzeumban látott képek alapján nagyon boldogan végezte bányászati feladatát. Kicsit tartottam a bánya lépcsőin, de a kivilágított járatokban közel sem volt olyan félelmetes, mint ahogyan elsőre tűnt. Úgy éreztem, mintha a barlang élne. A vízcseppek végigcsorogtak a falon és gyöngyöztek a plafonon akár csak a barlang izzadna, a visszhang, amit suttogva keltettünk ritmusos volt akár egy szívverés, a fekete vonalak, ami mentén az aranyat bányászták, akár vénák a kézen és a testen.

Gyulafehérvárra kivirágzott fák, „fehér menyasszonyok” és az Ompoly lassú folyása kísért. Gyulafehérváron a levéltárban éreztem először, hogy büszke vagyok, hogy magyar vagyok. A levéltárban látott régi levelek ámulatba ejtettek és ráébresztettek, hogy gyönyörű a nyelvünk és századok múltán is érthető. Gyönyörű könyveket és okleveleket láttam, amelyeket a díszes, címeres pecsétek koronáztak meg.

A „Népemért vállalom” zenemű után, amiben volt szerencsém részt venni (és megismerni Márton Áron püspök úr életét) nagyon a szívembe zártam a püspök urat és ittam a pap bácsi

szavait, miközben a püspök úr dolgozószobájában álltunk. Szerény élet jellemezte, és ez mindenhol látszik, a lakóhelyéről árad az egyszerűség, a visszafogottság, még a székesegyházban lévő végső nyughelye is letisztult, egyszerű, sokatmondó.

A kápolnában találkoztunk a kispapokkal, akik közül kettő elmondta, hogyan választotta a hivatását. A kispapok megosztása megmutatta nekem, hogy Isten mindenkinek vezet az útját és véletlenek nincsenek. Továbbá tiszteltem a kispapokat azért a végtelen nagy őszinteségért, nyugalomért, közvetlenségért, amit felénk közvetítettek.

A székesegyházat bár sokszor jártuk körbe, én mégis elnézegettem volna még egy ideig. A nap kedvenc eseménye, amikor az ifjú papokkal a templom karzatában állva énekeltünk. Felzendült a székesegyház, életre kelt a napfényben és a zeneszóban, áradt belőle a tisztaság.

Hazafelé a buszon megosztottuk élményeink, történeteinket és nemcsak a magam élményeivel maradtam, hanem másokat is jobban megértettem és újraélhettem a pillanatokat.

László Emőke - XII. osztályos diák:

2019. április 6-án volt részem tagja lenni annak a zárándoknapi csoportnak, ahol az értékes és a felbecsülhetetlen látnivalók között isten sem maradt rejtett.

Minden egyes ilyen alkalom újabb és újabb gondolatokat ébreszt fel bennem, s bár igyekszem felkészíteni szívemet, mindig többet kapok, szellemileg, mint amit vártam. (...) A preszákai emlékműhöz közeledve, Zalatna és Abrudbánya megrendítő története visszhangzott bennem. Borzasztó számomra a tudat, hogy eltérő nemzetiségű emberek, mennyire kegyetlenek, barbárok tudnak lenni, hogy nem számít sem élet, sem erkölcs. Az emlékmű előtt állva, s látva a rávéselt PAX feliratot, én is megbocsájtottam azoknak az embereknek, akiknek már megbocsátottak azok, akik mementóként állították oda azt a kő robusztust, hogy az utókor számára jel legyen. Hogyha ezeknek az embereknek a véres mészárlás és több száz honfitárs elvesztése ellenére, mégis volt hitük és erejük a béke szavával emlékezni, akkor ez bizonyosság számomra, hogy él még most is az igaz megbocsájtás.

(...) Gyulafehérváron rájöttem, nem vagyok tudatában kulturális örökségünknek, vagy tán nem szántam elég időt a téma kibontására, hiszen amit a gyulafehérvári levéltárban láttam fölülmúlta minden elképzelésemet, s azt hiszem az ott szerzett megtapasztalások egy életen át társamul lesznek.

Ez volt utolsó Zarándoknapom középiskolás tanulóként, és azt a tanulságot viszem magammal, hogy ismernem kell múltam, történelmem.

Bogdán-Páll Róbert – II. éves egyetemista

Közép-Erdély kincseinek nyomában

Tisztelt Olvasó!

Következő néhány soromban, fényképeimet, illetve élményeimet osztom meg önnel, melyeket a Szent Imre kollégium által szervezett Zarándoknapon éltem meg.

Utazásunk péntek

este kezdődött, amikor a pap bácsi egy kis bemutatóval illusztrálta kollégistáinak a másnapi történéseket, látnivalókat és az

akkori kor hangulatát.

El is érkezett a másnap és korán reggel, buzgó szívvel elindultunk Verespatak felé, ahol az aranybánya meglátogatása volt a célunk. Relatív hosszú autóbuszozás után meg is érkeztünk. Idegen vezetőnk segítségével el kezdtük bejárni a régi, kézzel ásott, sötét, nyomasztó tárnákat. Ami az egész hely hangulatában megfogott, és a tárnákban bolyongva érezhető volt, az a borzasztóan nehéz és keserves, szinte már embertelen munka melyet az akkori emberek végeztek a megélhetés és a jobb élet reményében. Majd a felszínre érve egy nagy levegő vétel után megcsodálhattuk a vízi malomhoz hasonló aranymosó gépezeteket. Majd a későbbiekben szintén idegenvezetőnkől megtudtunk egy újabb sokkoló információt miszerint, amikor megindult a felszíni bányászat a szomszédos hegy magasságából 200 métert taroltak le, mintha csak lefejezték volna az egész hegyet a kapzsiság miatt.

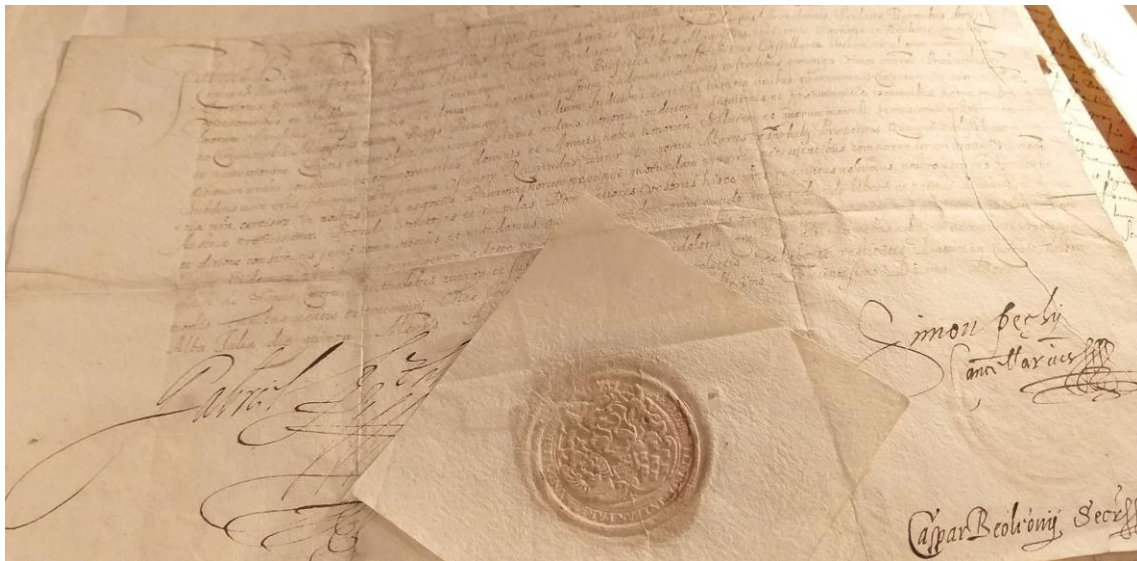
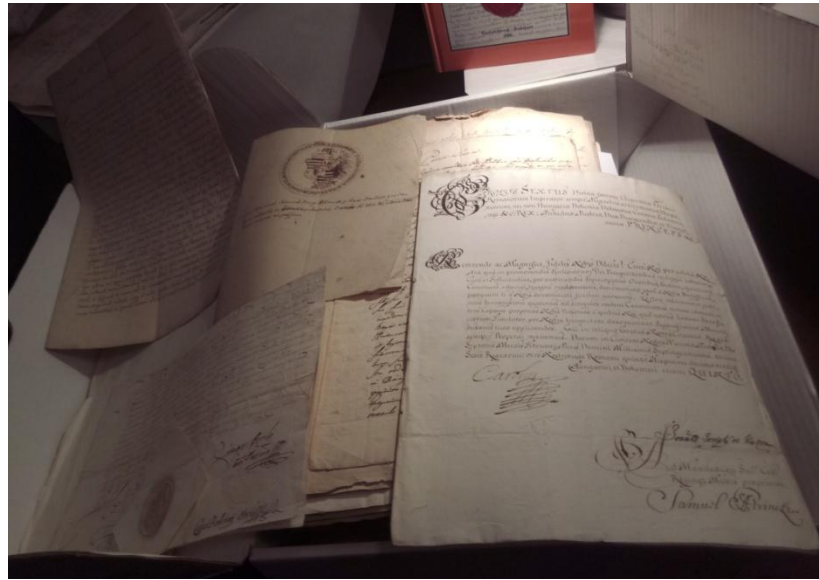
Ezen élmények megélése után ismét autóbuszba szállva a preszákai emlékmű fele vettük utunkat. Útközben megismerhettük az

emlékmű mögött álló szomorú és borzalmas igazságot, miszerint rengeteg ártatlan ember vesztette itt életét borzalmas kínok közt. Az akkori politikai csőlés és faji ellentét idézett elő ilyen borzalmas tragédiát.

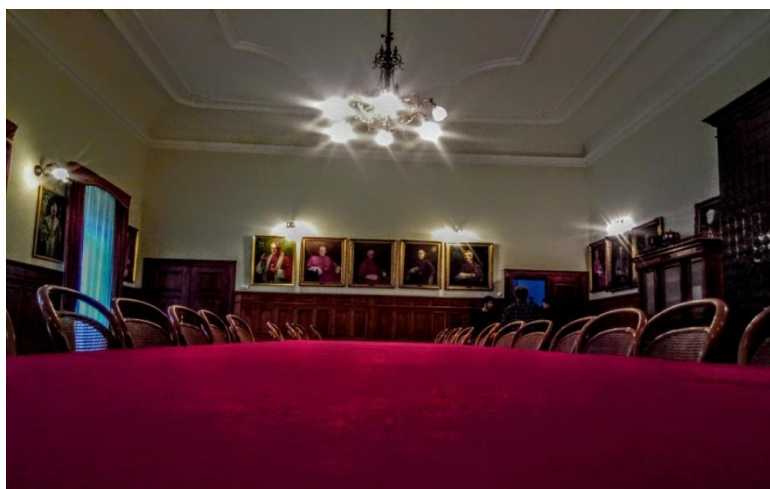
Majd az emlékműnél megállva szomorúan és halk imával emlékeztünk meg az itt nyugovókról, illetve kértük a jó Istent, hogy ilyen, és ehhez hasonló események ne ismétlődjenek meg a jövőben.

Ezek után utunk a gyulafehérvári püspöki levéltárba vezetett, ahol kézzel foghatóvá vált írásos történelmünk, hiszen korabeli leveleket láthattunk és olvashattunk. Személy szerint engem ezek a levelek régisége, díszítettsége nyugozott le, valamint az akkori nyelvhasználat és a nem hétköznapi gyönyörűen díszített függő pecsétek.

Mind ezekután bejárást kaptunk a püspöki palotába, rápillantást nyertünk a püspökök kézzel festett portréira, és ez mellé még történelmi áttekintést, elbeszélést is kaptunk a pap bácsitól.

A nap elkövetkező részében bepillantást nyerhettünk Márton Áron püspök úr lakószobájába és dolgozó szobájába, ahol élt és dolgozott. Ezen esztétikai élmények mellet kíváncsian hallgattuk a pap bácsit, ahogy a püspök úrról mesélt.

A délután folyamán kispapokkal találkoztunk, akiknek az élettörténeteikbe hallgathattunk bele, és akik közvetlenül elmesélték, hogy hogyan is élik meg hivatásukat valamint, hogyan is élték meg mikor a jó Isten szolgálatba hívta őket. Szerényen megjegyezném, hogy ez a közvetlen találkozás és beszélgetés mélyen megérintett és erővel töltött fel, amit nagyon köszönök nekik.

Zarándoknapunk utolsó előtti mozzanataként belépést nyertünk a Szent Mihály székesegyházba, melynek gótikus bel terének látványában gyönyörködve meghittent énekeltünk és imádkoztunk. Márton Áron nyughelyét valamint faragott kőszarkofágját is láthattuk.

Zarándoknapunk utolsó mozzanataként egy rövid séta következett a várban majd egy relatív hosszú autóbuszút haza, melynek során megosztottuk egymással aznapi élményeinket.

Végezetül pedig köszönöm az elolvasásra szánt időt és további szép napot kívánok a tisztelt olvasónak!